

39. De Voedsel en Waren Autoriteit inspecteert snackbar ‘De Jaknikker’.

Onverwachts stonden ze bij mij op de stoep. De Voedsel en Waren Autoriteit (afgekort VWA), vroeger bekend onder de naam ‘Keuringsdienst voor Waren’. Drie man sterk, gekleed in smetteloze witte jassen. ‘Bent u de eigenaar van snackbar ‘De Jaknikker’ vroegen ze mij. “JA” antwoordde ik. De inspecteurs keken me een beetje achterdochtig aan. “Mogen wij uw identiteitskaart zien” vroegen ze vastbesloten. Ik begreep die vraag wel. Ik zag er op dat moment bepaald niet fris uit. Ik zag eruit als een verformfaaide zwerver die de hele nacht in de goot gelegen had. Toen zagen de inspecteurs de Jaknikker staan. De Jaknikker was op de achtergrond zijn dagelijkse 15 vaten ruwe olie aan het oppompen. Toen de Jaknikker simultaan met mijn JA ook “JA” knikte zei één van de inspecteurs: “Laat maar zitten die identiteitskaart, *nu* geloven we u wel, uit de mond van twee getuigen zal iedere zaak immers vast staan” en de inspecteur gaf daarmee blijk, niet alleen kennis de bezitten van de richtlijnen van de VWA, maar ook niet gespeend te zijn van Bijbelkennis.

“Wat een smerboel is het hier” zeiden de inspecteurs. Ik was juist op het moment dat ze binnen kwamen bezig met het ‘smeren’ van boterhammen pinda kaas voor mijn personeel in de snackbar. “Hoe willen jullie dan dat ik dit anders doe?. De boterhammen die ik nu aan het ‘smeren’ ben, die zijn voor het personeel in de snackbar. Als ik niet op tijd hun boterhammen ‘smeer’ dan ‘smeren’ ze hem en zijn ze dus vertrokken, en als ik dan niet snel zelf in de snackbar ga staan, dan ‘smeren’ mijn klanten hem ook. Als ik dan mijn personeel weer terug wil hebben dan moet ik ook nog ‘smeer’ geld betalen anders komen ze sowieso niet terug’. Jullie hebben gelijk: alles bij elkaar is het hier ook een hele smerboel, maar ik kan niet anders. Trouwens, nu we het toch over ‘smeer’ geld hebben, die term moet jullie toch bekend in de oren klinken. Er zijn hier in de stad een paar snackbars die er heel ‘smerig’ uitzien. De eigenaars dat zijn me toch een stelletje ‘smeer’ kezen! Toch worden die snackbars niet gesloten. De eigenaars hebben van jullie zelfs geen bekeuring gekregen. Het zal mij niet verbazen wanneer de eigenaars jullie een behoorlijke som ‘smeer’ geld betaald hebben. De hoofden van de inspecteurs kleurden diep rood. Ze schreeuwden “Beschuldig jij ons van corruptie, van het aannemen van smeergeld?”. Ik antwoordde: “zover wil ik niet gaan. Althans nu nog niet. Jullie zullen, om jezelf in te dekken, dat smeergeld wel over meerdere jaren uitgesmeerd hebben. Maar wel wil ik stellen dat jullie boter op je hoofd hebben”. De inspecteurs streken alle drie tegelijk instinctief met hun hand over hun hoofd. “Kijk maar, zei ik, zie je hoe vet je handen nu zijn?. Je moet niet te snel roepen dat het hier een smerboel is”.

Terwijl ze de snackbar binnen gingen zei één van de inspecteurs: “Ik zie asbakken op de tafels staan. Bent U niet op de hoogte van het rookverbod in de horeca?”. Ik antwoordde: “Jazeker!., maar paling roken is toch niet verboden?”. “Wat bedoelt U?” zeiden de inspecteurs alle drie tegelijk. “Wel, zei ik, “wij verkopen sigaretten in de vorm van kleine palinkjes en die worden hier vervolgens gerookt!. Daar komt nog iets bij, nl. dit: Waar rook is, daar is ook vuur. Dat vuur heb ik nodig om mijn bakovens brandende te houden. Zonder dat vuur kan ik deze snackbar helemaal niet runnen”.

“Maar er zit toch tabak in die palinkjes!?” antwoordden de inspecteurs. “Ja, zei ik, maar dat is een kwestie van definitie. In mijn ogen worden er hier geen sigaretten gerookt maar wordt er paling gerookt en *dat is niet* verboden”. De inspecteurs schudden meewarig hun hoofd terwijl een van hen een aantekening van deze onregelmatigheid maakte op het inspectie rapport. Er zouden nog veel onregelmatigheden volgen. Althans in de ogen van de inspecteurs.

Eén van de meer corpulente inspecteurs, met een gezicht dat glom van het vet, haalde zijn vinger langs de rand van een vitrine. Vol afschuw stak hij zijn vinger demonstratief omhoog,

keek me aan en zei: “Er zit veel oud vet op de rand van deze vitrine en dat is een bron voor bacteriën. ”. “Dat is inderdaad een ‘vetrandje’ zei ik en vervolgde: “het punt is, ik houd van vlees met een vetrandje. Ik vraag aan de slager altijd om het vetrandje te laten zitten. Als ik nu vetrandjes lekker vind, moet ik dan van mijn personeel eisen dat ze het ‘vetrandje’ van de vitrine verwijderen? Dat zou niet eerlijk en ook niet logisch zijn. Daarom sta ik dit vetrandje toe”. “Onzin!” zei de corpulente inspecteur. “Dat moet jij nodig zeggen”, sneerde ik hem terug, kijk eens naar jezelf. Je bent zelf moddervet, moet uitgesproken *jij* nu zeuren over een beetje vet?. Jij loopt een enorm gezondheidsrisico. En wie gaat straks de kosten betalen als het mis gaat met je gezondheid? De maatschappij, de belastingbetaler, ik dus”.

Ik had deze woorden nog niet uitgesproken of ik besepte dat de wijze waarop ik de inspecteurs van repliek diende, de beoordeling van de snackbar niet ten goede zou komen. Ik kreeg niet de kans om mijn woorden terug te nemen want een tweede inspecteur, die een grote stierennek had, werd roodgloeiend en schreeuwde: “bullshit”, deze argumenten zijn niets anders dan” bullshit”. Weer kon ik me niet inhouden en zei: “Moet jij met je grote ‘stieren’ nek zeggen dat dit ‘bull’shit is? Ik heb hier helemaal geen (bulls) stieren. Ik zie allen maar die grote stierennek van jou”. “En wat moet dat varken hier in die snackbar, schreeuwde hij, terwijl hij vol afgrijzen naar Alfred wees die zojuist was binnen gekomen en door de zaak rende, op weg naar zijn varkenstoilet want hij moest dringend een grote boodschap doen. ‘Dat zal ik je vertellen’ zei ik.

“We hebben hier geen bullshit, gelukkig niet. We hebben hier wel varkensontlasting, dat is waar. Maar kijk hier maar eens even naar dat mooie varkenstoilet dat we voor ons varken Alfred gebouwd hebben”. Ik wees hem trots op de ontlasting afzuiginstallatie die we in het toilet aangebracht hadden en op de parfum geur die na elke afzuiging terug in het toilet geblazen werd. Nee, daar hadden de inspecteurs niet van terug. “Toch vinden wij het onhygiënisch dat een varken zomaar vrije toegang heeft tot een snackbar” vervolgden ze. “Dat ben ik niet met jullie eens, zei ik, de klanten laten tijdens het eten nogal eens wat voedsel op de grond vallen. Alfred is er als de kippen bij om dat voedsel op te eten, nog voordat het voedsel de kans krijgt zich aan de vloer te hechten en de klanten er over uitglijden. Alfred vervult zodoende zowel de rol van stofzuiger als van zwabber”.

“Goed, zeiden de inspecteurs, we zetten de inspectie nog even voort. “Wat is dat voor *blauwe aanslag* op die bakoven daar?” vroegen ze vervolgens. Ik zei: “Dit is eigenlijk geen *blauwe aanslag*. Het is ‘gewone’ donker gele *aanslag* die door het bakken van de frites ontstaat. Ik heb de *aanslag* aan het oog onttrokken door er een laag *blauwe* verf overheen te verven”. Op de vraag van de inspecteurs waarom ik juist de kleur *blauw* gebruikt had om de *aanslag* aan het oog te onttrekken antwoordde ik: “Ik ontvang de laatste tijd heel veel belasting ‘*aanslagen*’. Die aanslagen zitten in een *blauwe* enveloppe. U kent die enveloppen wel. Veel te hoge aanslagen. Ik zou volgens de Belastingdienst veel meer dan 15 vaten olie per dag ompompen. Ik zou veel meer braadworst aan mijn Duits gasten verkopen dan aangegeven enz. Hier ligt een hele stapel van die *aanslagen*, allemaal voorzien van een *blauwe* enveloppe. Die blauwe enveloppen vallen enorm op. Bij elke aanblik doen ze een *aanslag* op mijn morele veerkracht. Om me nog niet zeker te voelen heb ik daarom *de aanslag* op de bakoven *blauw* geverfd. Doordat de aanslag op de bakoven blauw is, vallen de blauwe aanslagen van de Belasting minder op. Daardoor is alles hier meer in harmonie. Begrijpen jullie dit?”. “Nee” was hun droge antwoord, dit is een echte *aanslag* op ons bevattingsvermogen als inspecteurs van de VWA”.

Alfred was zojuist de tuin in gegaan en ik zag vanuit mijn ooghoek dat hij voor de zoveelste keer bezig was met zijn snuit een kuil in de tuin te graven. “Goed” zei ik, terwijl ik Alfred

gade sloeg, laten we de strijdbijl maar begraven”. “Nog een laatste vraag namens de VWA: Wat voor soort kwast heeft u gebruikt bij het verven?”. “Een stroopkwast” zei ik. Daarom wil u tot slot iets te eten aanbieden namens het huis, wat zal het zijn?”. “Smeer maar een paar boterhammen voor ons” antwoordden de inspecteurs”. “En wat wilt u op die boterhammen?”. “Doe er maar *smeerkaas* op, uit dat *blauwe* kuipje dat daar naast de asbak op tafel staat” zeiden ze veelbetekenend.